

Jak přišly na svět včely a také vosy

Dlouho chodili už Petr s Kristem Pánem po polích a lesích v kraji požehnaném. Klanět se jim cestou každý strom a klas. Ptáci zvali je. Byl odpočinout čas.

Hlad se také hlásil. Přišli do dědiny, domy všechny stejné a přec každý jiný. Z jednoho jen válo vůni chlebovou, a tam zaklepali s prosbou pokornou.

Selka před pekárnou s lopatou tak klečí, tahá čerstvé pecny... Myslí: Povaleči, jen s rukama v kapsách světem toulat se, zatím co já letím z práce do práce.

A když pozdravili: „Dej ti Pán Bůh zdraví, hladoví jsme velmi, skleslí od únavy,“ zle se osopila selka lakomá, ne, ne, nic jim nedá, sama málo má.

Pecny jako slunce na ošatkách září, marně domlouvá jí Petr s mírnou tváří. Selka lopatou se zlostně rozhání a vtom Krista Pána v čelo poraní.

Jak na Velký Pátek pod Korunou s trny kapky krve skrání čelo bez poskvrny. A tu z každé kapky mušku viděti, zatočí se kolem, k lesu odletí.

První včely! To že zrodily se z rány v čelo Kristovo, ted" včelami jsou zvány. že to čelo sídlem Boží moudrosti, med nám dávají po květech nasbíraný a jak moudrost Boží plný sladkosti.

Selka poznává v tom divu Pána Krista, na kolena padá, hostit se ho chystá... Všichni Pána chválí pro stvoření včel, Ďábel Závistník však Bohu záviděl.

Řek si: Stvořím ještě lepšího já cosi. Ale že je sám zlý, stvořil jenom vosy. Vosy sobecké, ten žravý hmyz med pro lidi sbírat sotva našel bys.

Ďábel zlostí puká, nad prohrou se kroutí. Vosy chytá, chce je vzteky přetřhnouti. Proto jejich těla v půli ztrhaná zdají se nám dodnes. Ďábel hanbu má.

(z knihy Jana Zahradníčka Ježíškova košilka)

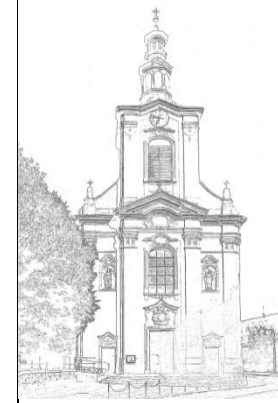
Linecký koláč

500g hladké mouky, 200g cukru moučka, 300g másla, 2 vejce, ½ prášku do pečiva
nechat 1 hodinu odpočinout, poté rozdělit na 3 díly
2 díly na plech, 1 díl na mřížky
pečt při 200°C asi 25 – 30 minut
náplň: tvaroh či zavařenina (dle chuti) – raději zahustit

VÁCLAV

Č. 4 (2020)

26. 1. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

3. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE:

LOVOSICE
Kostel sv. Václava

Ne – v 9.30

Út – 17.30

St, Čt – 8:00

Pá – v **16.30**

Modlitební skupina

Út 16.30

Okolní kostely vždy 8:00

1. ne v měsíci	Lukavec
2. ne v měsíci	Medvědice
3. ne v měsíci	Sulejovice
4. ne v měsíci	Velemín
5. ne v měsíci	-----

Mše DD Milešov

Pá – 9:30

Náboženství pro školní děti

úterý 14:30 – 15:30 a 15:30 – 16:30

Farní kavárna je na faře každou neděli po mši sv.

➤ **Svátek Dona Boska** oslavíme filmovou kavárnou v neděli 2.unora 2020 od 14:30 na faře.

Na program bude beseda s filmem Don Bosco. Režie: Lodovico Gasparini, v hlavních rolích Flavio Insanna a Lina Sastri.

Pozvěte přátele a kamarády.

➤ setkání zástupců **mužských skupin** 20. - 22. 3. 2020 **Marek Orko Vácha** - Encyklika Laudato si Místo konání: „Fortna“ – klášter Řádu Bosých karmelitánů v Praze 1, Hradčanská 3.

Richard Rohr

Dar viny

Stupně 4, 5 a 6 z Dvanácti stupňů:

4. Odvážně jsme prováděli morální inventuru sebe sama.

5. Připouštěli jsme exaktní povahu svých pochybení vůči Bohu, sobě samým i jiným lidským bytostem.

6. Byli jsme zcela připraveni k tomu nechat Boha, aby všechny tyto charakterové vady odstranil.

Příběh ženy přistížené při cizoložství je dokonalým příkladem, jak Ježíš dává lidem „dar viny“. To je ovšem něco, co by naše dnešní rafinovaná liberální společnost vůbec nepovažovala za možné ani žádoucí. Řekl jí dvě věci: 1. „Neodsuzuji tě“ (odpovědí není hanba) a 2. „Jdi a už nehřeš“ (převezmi vládu nad sebou a změň se).

Tím jí dává stejnou lekci, jakou jsou stupně 4, 5 a 6 programu Dvanáct stupňů: být zcela připraveni nechat Boha, aby odstranil všechny vady charakteru, to znamená přivlastnit si tyto charakterové vady. Nějak v sobě musíme nalézt svobodu a ochotu to udělat. Svět nás učí odmítání, racionalizaci a obviňování.

Ale Ježíš dává dar viny (její vlastnění a zodpovědnost za ni), přičemž odnímá hanbu. Hanba je docela jednoduše strach z opovržení druhými. Všichni ho v sobě máme. Bojíme se, že na nás budou hledět svrchu. Obáváme se, že budeme považováni za nicotné. Bojíme se, že nás budou nenávidět za to, kdo jsme.

Ježíš nikdy lidi nezostuzoval. Naopak je povzbuzoval, aby převzali plnou zodpovědnost za své chyby. To je ta úzká a zdravá cesta, kterou otevírá evangelium i programy Dvanácti stupňů.

(meditace pro 3. neděli v mezidobí)

Místo uzdravení

Proč tolik jazyků používá slovo duch (spirit) pro označení likéru? Co kdybych příště, až s vámi budu slavít eucharistii, při pozdvihnutí kalicha řekl „likér Kristův“? Nebyli byste všichni šokováni? Není to

podivné, že právě ta věc, která v životě některých z vás způsobila tolik bolesti, totiž alkohol, by měla být právě tou věcí, již používáme při slavení eucharistie? Je to čirá ironie nebo náhoda – anebo prozřetelnost? Krev Kristova, víno Kristovo, likér Kristův.

Místo zranění je i místem uzdravení. Místo zhroucení je místem síly. Právě proto se Ježíš dokonce se svým vzkříšeným tělem opět zjevuje s ranami na rukou, v boku a na nohou. Rány nezmizí – jak byste snad čekali. V čem spočívá Tomášův problém? Neumí se vyrovnat s ranami. Ježíš mu říká: „Vlož tam svůj prst.“ Srovnej se s tou ranou. Srovnej se s tím, že jsem dosud „rozlomen“.

Ale ne, ty jsi vstal z mrtvých, ty bys neměl mít díru v boku, říká Tomáš.

„Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuj a věř!“ (J 20,27) Nemyslím, že byste mohli začít věřit, aniž byste vložili svůj prst do svých vlastních ran, do svých ran navzájem a do ran Kristových.

(meditace pro středu 3. týdne v mezidobí)

Walter Trobisch

Sebe přijetí je v nejhlubším smyslu základem existence

Není lásky k bližnímu bez lásky k sobě samému

Spojení mezi sebeláskou a nesobeckostí, mezi sebe přijetím a sebeodevzdáním obzvláště vyniká, když se podíváme na Ježíše Krista.

Ježíš spočíval zcela sám v sobě a byl si plně vědom své identity. Dokonale se ztotožňoval sám se sebou. S vědomím plné moci mohl říci: "Dříve než se Abraham narodil, já jsem" (Jan 8,58b). A s Bohem, který o sobě řekl: "Jsem, který jsem" (2.Moj. 3,14), se prohlásil zajedno: "Já a Otec jsme jedno" (Jan 10,30).

Je příznačné, že v Novém zákoně zmínky o Ježíšově božství předcházejí výroky o jeho sebeodevzdání.

Chtěl bych to vysvětlit na dvou případech. Prvním je příběh o mytí nohou, akt sebezapření. Začíná výpovědí naprostého sebe přijetí: "Ježíš věděl, že mu Otec dal všechno do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází." Na tomto pozadí pak následuje líčení jeho sebeponížení a sebeodevzdání: "Odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán." (Jan 13, 4-5)

Sebe přijetí a nesobeckost stojí navzájem v bezprostředním vztahu: Ježíš věděl, kdo je, a byl srozuměn sám se sebou. Uskutečnil "přijetí sebe sama". Proto mohl sám sebe vydat, stát se tak "nesobeckým". Nemusel svoje pravé "já" (sebe), svoji identitu, svou totožnost s Bohem palčivě svírat jako kořist - tedy jako něco, co by mu nepatřilo; "nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži." (Fil. 2,7-8)

Výpověď o jeho totožnosti předchází líčení o jeho sebeponížení: "Přestože byl Bůh v lidské podobě..." Bible tímto spojením zdůrazňuje: Není lásky k bližnímu bez lásky k sobě samému. Ještě výstižněji by se dalo říci: Protože se Ježíš miloval, byl nesobecký, mohl nás milovat "jako sám sebe".

Ale ať nikdo neříká: Tu se jedná o Ježíše, ale kdo jsme my? Této námitce bere Pavel vítr z plachet tím, že výše uvedenému výroku o sebe přijetí a sebezapření předeseílá výzvu: "Nechť je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši." (Fil. 2,5)

Jestliže je Ježíš naším životem, pak to znamená, že sebe přijetí je v nejhlubším smyslu "základem vši existence". Poslušnost k sebezapření předpokládá tedy poslušnost k sebe přijetí.

(z knihy W. Trobische: Miluj sám sebe, abys mohl milovat druhé lidi i Boha, Kompas 1993)